

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

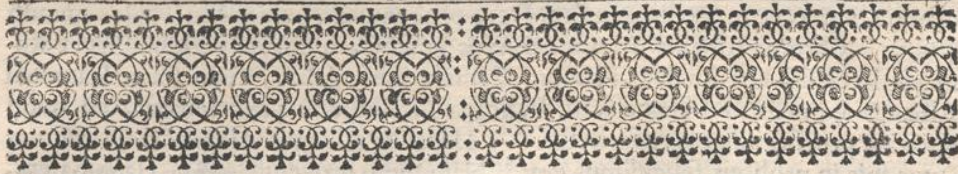
Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. LXIV. Alexander Albanvs Urbinas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. LXIV.

ALEXANDER ALBANVS URBINAS.

Alexander S. Mariæ in Cosmedin Cardinalis Albanus Urbinas, Cardinalis Alexander nuncupatus, natus est Anno 1693. ex celeberrimâ Albanorum familiâ, quæ tria præclara sydera nostra hac ætate Orthodoxo orbi dedit: Clementem XI. Albanum Pontificem Maximum, Annibalem & Alexandrum Albanos, tanto patruo dignissimos nepotes. Illustrissimi Albani Græcæ originis sunt; nam ex Albanîâ, turcarum armis pulsî, in Italiâ suâ sedem Sapientiæ fixerunt. Ibi in duas stirpes abibant, quarum una apud Bergomenses, altera Urbinates inter inclarescebat. Ex Bergomensî Lineâ progressus fuerat Joannes Hyeronymus Albanus, suâ ætate jurisperitus omnium longè celeberrimus visus. Et tamen Vir insigniter doctus, Martem sequebatur: In eo videlicet generosus sanguis ebulliebat, ut fortissimâ dextrâ gladium in Turcarum jugulis defigeret; Militari coronâ gloriosè donatus, ad forensia civilis regiminis munia redibat; nam Excellentissima Venetorum Respublica Urbem Bergomensem Viro clarissimo regendam committebat. Verùm ille in civili æquè ac militari Republicâ probè exercitatus, ad Sacram aspirabat: & quocunque se vertebat, sumus apparebat. Pius V. Sacræ Fidei Zelatorem mirificum, Romam ad se evocabat; nec etiam, conjuge sua amisâ, aliam quàm Ecclesiam Sponsam Hyeronymus ambiebat. Hinc Anno 1570. Sacro Purpuratorum Collegio adlegebatur, ubi dubium relinquebat, an majus decus Purpuræ inferret, aut ab eâ ipsemet mutuaret. Planè Pio V. Sanctitatis sydere, oculis mortalium anno 1572. subducto, propè erat, ut ad Divi Petri Cathedram Albanus eveheretur: Solum id obstare visum, quòd tres filios Joannem Baptistam, Franciscum, & Dominicum, legitimo thoro progenitos haberet; unde in Gregorium XIII. Sacri Senatûs vota denique conspirabant. Tres illi Hyeronymi, ut dixi, filii, suâ commendati prudentiâ inter Romanos Senatores assumebantur, Patres Patriæ facti, & Romanæ Magnitudinis comparticipes. Verùm adhuc multò felicior Joannes Hyeronymus, in literario partu suo, in oculis orbis relicto, existit, & insignis ille tractatus de Immunitate Ecclesiastica, quem Julio II. Anno 1553. inscripserat, nec non alii tractatus de potestate Papæ & Concilii: de donatione Constantini: de Cardinalatu &c. magni viri nomen perpetuò loquentur. Nec minus Urbinates Albani inclÿta sui famâ nobilitabantur. Horatius Albanus Eminentissimi nostri Purpurati Alexandri Proavus, Vir eximiè doctus, ab Urbano VIII. Barberino Senatoribus & Patritiis Romanis, Patriæque Patribus ob præclara merita annumerabatur: cujus uxor Olympia Stacoli, altera veluti Bercynthia

Aaa

cynthia

cynthia futura, & majorum gentium Deos progenitura, quindecim Proles mundo dedit. Carolus Albanus Alexandri Avus apud Carolum Barberinum Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinalem Primum Camerarium agebat, cujus frater Hannibal Albanus à prædicto Urbano VIII. Vaticanæ Bibliothecæ præficebatur, eò quòd doctrina prorsus insignis reperiretur. Horatius Albanus Alexandri Clarissimus Pater suis in prolibus felicissimus erat. Namque is progenuit *primò* Hannibalem, natum anno 1682. die 13. Augusti, cujus insignia in Christianam Rempublicam merita pagina 52. exposuimus: *Secundò* Carolum Albanum, Principem de Sorano, quem Carolus VI. Romanorum Imperator anno 1719. Sacri Romani Imperii Principem denominavit. Is Principum genâ meritò nuncupandus, ex calculi doloribus anno 1724. gravissimè decumbebat: cum de ejus vitâ actum omnes crederent, nisi sectionem pateretur, semet Ordinationi Dei & Medicorum consilio penitus permittebat; verùm cum ea inciso sub tempus matutinum die 31. Maij facta fuisset, postera die horâ VIII. funus erat, ob insignes animi dotes eò magis deplorandus Princeps, quod atrox libitina pretiosissimæ vitæ filum ætatis suæ anno XXXVII. nimis quàm maturè abrupisset. *Tertiò* genitus est Alexander Albanus, quem hic referimus. Demum filia Horatii unica Maria Grazia erat, quæ Institutum Monialium de monte Carmelo professa, in Honorem Clementis XI. Albani, à Sancto Clemente nuncupabatur. Enimverò Clemens XI. Annibalis, Caroli, Alexandri, & Mariæ gloriosissimus Patruus grandibus meritis suis totum complectebatur orbem. Statim ac ad Sacram Cathedram ascenderat, Cardinalem Tournonum ad Sinenses ablegaverat, ut quò locò res Sinensis esset, in illa relationum discrepantiâ penitus dignosceret; immò Divinæ Providentiæ rem maximè arduam committendo, anno 1714. die 19. Martii definitoriâ sententiâ, intrepidus Athleta rem aggrediebatur, quæ cum maximos motus in Sinarum regno excitatura videretur, coelesti tamen indubiè auxilio factum, ut Aula Sinensis eâ declaratione factâ nullatenus offenderetur. Nec minus intrepidus hic Pontifex in Quesnelli errores, ejusque propositiones centum est unam, licet causæ pessimæ Patroni non deesse viderentur, generosè detonabat. Solemnibus quibuscunque tractatibus, inter Europæ Principes initis, fortiter reclamabat, si quidquam in iis contineri reperiret, unde Sacrae Sedis Jura, & Orthodoxæ Ecclesiae incolumitas læderetur. Ad Abyssinos novos è Franciscanâ Familiâ Missionarios mittebat, & latissimis inde nuntiis recreabatur. Idem quadringentas puellas Romanas suis expensis honesto nuptui collocaverat. Ad bellum Turcicum ex Apostolico arario ingentem pecuniæ vim Cæsari subministrabat. Cum annonæ caritas in Italiâ esset, duo millia villicorum, qui ex agris, fame urgente, Romam confugerant, liberali manu alebat. Pium V. Andream de Avallino, Felicem de Cantalicio, & Catharinam de Bononiâ Sanctorum fastis inferebat. Toto quo federat tempore septuaginta Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinales creabat, tot videlicet, quot ex Bullâ Sixti V. simul esse possunt. Cui itaque mirum videatur, si tam præclarum Patruum nactus Alexander Albanus, sub ejus grandæva disciplinâ maximus evaserit? Adolescentiam vixdum egressus, ab inclyto Equitum Melitenisum Ordine anno 1709. non modò inter suos adoptabatur, verùm etiam Magnus Prior Armeniæ dicebatur. Alter videlicet Alexander Macedo futurus, qui in Orientales plagas generosas curas extenderet. Eodem anno Annibal Albanus sui simillimum fratrem Bononiam secum ducebat, ut Fridericum IV. Daniæ regem, quem laudabile pulcherrimæ Italiæ perlustrandæ desiderium ex ipsis usquequaque Septentrionalibus plagis in Occidentales Oras evocaverat, Pontificis nomine salutaret, & unâ invitaret, ut ne Romam principem Orbis Urbem, cum reliquam Italiam viseret, præteritam vellet. Anno 1710. Ædes Albanæ, in pomerio

moerio extra urbem prope Ecclesiam Sancti Sebastiani ædificatæ, eorum Principum insigni pietate, pro novâ Ecclesia Divo Fabiano dedicandâ, destinabantur. Anno 1711. sub disciplinâ R. R. P. P. Societatis Jesu in Seminario Romano prorsus egregios Alexander progressus faciebat; sed Horatio Albano parente magno Romanæ Urbis luctu Anno 1712. elato, ad fraternas ædes Annibalis Albani transferebatur. Anno 1713. Clericus de Camera à Clemente XI. ejus ingenio nepotis multum delectato, nuncupabatur. Anno 1716. Humoristarum (ut vocantur) Academia eximie Prudentiæ Principem in Caput eligebat. Tunc ille longè celeberrimum Musæum instruebat, in quo, quidquid antiquitas rarum & carum habet, reponebat. Anno 1717 apud Urbinates doctoratûs laureâ condecorabatur. Romam reducem Passioneus, Vir primæ apud Clementem admissionis, comitabatur. Anno 1719. Pontificiorum Memorialium Expeditior factus, arduo muneri undequaque satisfaciebat. Anno 1720. Melitensem Commendam magnorum reddituum in Monte Flascionis obtinuerat. Eodem Anno Nuntius Pontificis destinabatur, qui Viennam regiam Austriæ Urbem iret. Eum abeuntem Clemens XI. Pontificia Benedictione imperiebat. Cæsar Sacræ Romæ semper Studiosissimus, quàm ægrè Georgium Spinolam Charissimum caput, à se dimittebat; tam vehementer postea in Alexandri amores effundebatur. Pro Commachio Sacræ Sedi restituenda, præclarus ille Nuntius vehementer instabat. Verùm cœptam telam, ad Purpuræ videlicet honorem brevi postea, evocatus, absolvere non potuit. Nam Innocentius XIII. Clementis Successor inter primas Sacri Regiminis sui curas habebat, ut hoc Sydus tot virtutibus inclarescens, in Romanorum Purpuratorum fulgidissimum cælum transponeret. Ipse etiam Imperator, præclaris Viri dotibus eximie captus, utilissimam Sacræ Reipublicæ operam à se impendi credebat, si Clementis XI. dignissimum nepotem Augustissima manu pro purpurâ recommendaret. Eam itaque Alexander Albanus à Prædicto Innocentio XIII. Anno 1721. die 16. Julii obtinuerat, summo Romanorum, Albanæ Domûs, & Urbinatum applausu. Tunc quidem octo & viginti annos, in Sacro Purpuratorum Collegio omnium natu minius numeraverat; sed promicans ex eo Sapientia supra ætatem erat. Et qui cum prima lanugine Purpuram meritus est, in profectiori ætate Gloriosissimi Patruî solium, est, cur suffragante sapientia sperare possit. Amavit Ecclesia Clementem, cujus vel ipsum nomen ad amorem omnes provocavit. Amabit Annibalem, strenuum Heroem in Sacræ Romanæ Ecclesiæ juribus fortiter tuendis. Amplectetur Alexandros, quarumcunque difficultatum nodos ancipiti Sapientiæ gladio dissoluturos.

